

Peygamberlik Ruhu: Gece Yarısı Feryadı

Habakkuk'un İki Levhası

Jeff Pippenger

2012-10-13

Bir Açıklama Sözü

Yakın zamanda, Habakkuk'un İki Levhası'nın deşifresini, internet sitemizde temsil edilen çeşitli dillere çevrilmek üzere hazırlamaya başladık. Sözlü bir sunumu yazılı bir sunuma dönüştürme görevi, sözlü bir sunumu yazılı bir sunuma dönüştürmek için aşılması gereken bütün engellere aşına olmayan birinin anlayabileceğinden çok daha büyük bir iştir; buna ek olarak, malzemenin nihayetinde internet sitesindeki çeşitli dillere çevrilmesiyle ilgili kaçınılmaz güçlükler de vardır. Doksan beş sunumun ilkine ilişkin redaksiyon çalışmamıza henüz başlamıştık ki, aşmamız gereken bir başka engeli daha fark ettim. Bu, bu mesajın 1989'dan günümüzdeki tarihimize kadar süregelen aşamalı gelişimiyle ilgilidir.

Yaklaşık on beş yıl önce yapılan sunumlarda, anlaşılmasının henüz bebeklik safhasında bulunduğu hakikatler vardı. Açıklığa kavuşturmam gereken bu hakikatlerin ilki, ikinci meleğin Millerci tarihteki gelişidir. O zamanlar, ikinci meleğin, 1843 yılının sona ermesiyle bağlantılı olarak, Protestan kiliselerinin Miller'in birinci meleğin mesajını sunuşuna kapılarını kapatmaya başlamalarıyla geldiğini anlamıştım. William Miller, 1843 yıllarının 22 Mart 1843'te başlayıp 22 Mart 1844'te sona erdiğini belirlediğine inandığı bir zaman hesabı üzerinde çalışıyordu. Nihayetinde iki kutsal çizelge üzerine yerleştirilen üç peygamberliğin 1843 yılı içinde sona ereceğini düşünmüştü ve bu yılın 22 Mart 1844'te bittiğine inanıyordu. İki noktada yanılmıştı.

Daniel on ikinci bölümdeki 1335 gün, Levililer yirmi altıncı bölümdeki "yedi vakit" in 2520 yılı ve Daniel sekizinci bölümdeki 2300 gün olmak üzere üç peygamberlik, Miller tarafından 1844 yılının Mart ayında sona erdiği şeklinde anlaşılıyordu. Bundan sonra Rab, Samuel Snow'a, peygamberliklerin yalnızca 1843'te değil, 1844'te sona erdiğini anlaması için rehberlik etmekle kalmadı; aynı zamanda Snow, Miller'ın kullanmakta olduğu zaman hesabı olmayan Karai zaman hesabını da uygulamaya başladı. Miller, yılı ilkbahardan ilkbahara esas alan, Rabbinik/gün dönümü temelli zaman hesabını kullanıyordu.

Habakkuk'un İki Levhası'nı sunarken, bu tarihsel gerçeği kavramamıştık ve ikinci meleğin gelişini ile gecikme zamanının başlangıcı olarak 22 Mart 1844'ü işaretlemek üzere Miller'ın tecrübesini kullanıyorduk. Ben, Protestanların Miller'ın birinci meleğe ait mesajını reddettilerinin zamanın o meleğin gelişine tekabül ettiğini anladım ve hâlâ da böyle anlıyorum; aşağıdaki pasaj ise benim başvuru noktamdı.

"Haziran 1842'de Bay Miller, Portland'daki Casco Street kilisesinde ikinci konferans dizisini verdi. Bu konferanslara katılmayı büyük bir ayrıcalık saydım; çünkü cesaret kırıcı durumların etkisi altına girmiştim ve Kurtarıcımın karşılaşmaya hazır olduğumu hissetmiyordum. Bu ikinci dizi, şehirde ilkenden çok daha büyük bir heyecan uyandırdı. Çok az istisna dışında,

farklı mezhepler Bay Miller'a karşı kiliselerinin kapılarını kapattılar. Çeşitli kürsülerden verilen birçok vaaz, konuşmacının sözde fanatik yanılgılarını açığa çıkarmayı amaçlıyordu; ancak kaygı içindeki dinleyicilerden oluşan kalabalıklar onun toplantılarına katılıyor, birçoğu da binaya giremiyordu. Topluluklar alışılmadık derecede sessiz ve dikkatliydi.” Life Sketches, 27.

Kapıların Miller'ın mesajına kapanmasının, birinci meleğin reddinin başlangıcını işaret ettiğini anladım ve zamanın Rabbanî/ekinoks esaslı hesaplanışına dair Miller'ın anlayışıyla uyum içinde, 22 Mart 1844'ün 1843 yılının sona erişini işaret ettiğini varsaydım. Miller'ın 1842 yılının Haziran ayında Portland'da yaptığı sunum, gerçekte, nihayetinde 18 Nisan 1844'te tamamlanan ilerleyici bir reddi tanımlayan bir nirengi noktasıdır; ancak sunumların yapıldığı sırada Samuel Snow'un zamanın Karâî hesaplanışına dair uygulamasını henüz fark etmemiştik.

İlk sunum üzerinde metin tashihine başladığımızda, o zamanda kayda geçirilmiş olanların şimdi öğrettiklerimizle çelişiyor görüldüğünü fark etmeye başladım. Hem çelişir hem de çelişmez. Bu, yalnızca ikinci meleğin tedricî gelişine yapılan bir vurgudur; aynı zamanda, Millerci tarihte de olduğu gibi, bu mesajın tedricen mühürlerinin açılışının da bir örneğidir. Bu açıklayıcı not, 19 Nisan 1844'ü ilk Millerci hayal kırıklığı olarak tanımlamamız ve geçmişte öğretilmiş olanlar hususunda sendelemiş olanlara hitap etmelidir.

“Birinci ve ikinci mesajlar 1843 ve 1844 yıllarında verildi; biz ise şimdi üçüncü mesajın ilânı altındayız; ancak bu üç mesajın tümü hâlâ ilân edilmelidir. Gerçeği aramakta olanlara bunların tekrarlanması şimdi de, geçmişte olduğu kadar, zorunludur. Kalemle ve sesle bu ilânı duyurmalı, bunların sırasını ve bizi üçüncü meleğin mesajına getiren peygamberliklerin uygulanışını göstermeliyiz. Birinci ve ikinci olmaksızın üçüncü olamaz. Bu mesajları yayınlar ve vaazlar aracılığıyla dünyaya vermeli, peygamberlik tarihinin çizgisi boyunca olmuş olan şeyleri ve olacak olan şeyleri göstermeliyiz.” Selected Messages, kitap 2, 104.

Habakkuk'un İki Levhası 1/95

Habakkuk'un İki Levhasına ve Gece Yarısı Haykırışına Giriş

Bu dizide, Habakkuk'un iki levhasını—1843 ve 1850 Çizelgelerini—uzun bir zaman dilimi boyunca inceleyeceğiz. Başlangıç olarak Gece Yarısı Çılgılığı'nı yerli yerine oturtacağız. Belirtildiği üzere, ilk sunumların büyük bir kısmı bu mesaja aşina olanlar için tekrar niteliğinde olacaktır; ancak bu mesajı ilk kez inceleyebilecek kişiler tarafından da çalışılabilecek bir dizi hazırlamakta olduğumuz için, onlar için bazı temel düşünceleri ortaya koymamız gerekir. Gece Yarısı Çılgılığı ile başlayacağız ve dikkatimizi Ellen White'ın ilk görümeünde bulunan bir yön üzerine yoğunlaştıracğız. Christian Experience and Teachings, sayfa 57'deki ilk paragrafı okuyalım.

1844 yılındaki zamanın geçmesinin üzerinden çok geçmeden, bana ilk açık görüş görüldü. Maine, Portland'da, yüreği benimkiyle kaynaşmış olan Mesih'te sevgili bir kız kardeş, Bayan Haines'i ziyaret ediyordum. Beşimiz de, hepimiz kadın, aile sunağının önünde sessizce diz çökmüştük. Dua ederken, Tanrı'nın kudreti daha önce hiç olmadığı gibi üzerime geldi.

Yürekleri Kızkardeş White ile sıkı sıkıya bağlı olan bu beş kadın, Tanrı'nın gücünün herhangi bir tezahürüne karşı çıkmıyorlardı. Dikkat çekici olarak, onların hepsi kadındı; kiliseyi temsil ediyorlardı ve sayıları da beşti; bu da beş akıllı bakire olarak görülebilir. Bu yalnızca bir gözlemdir.

Etrafımın ışıkla çevrilmiş olduğunu ve yeryüzünden gitgide daha yükseğe yükseldiğimi gördüm. Dünyadaki Advent halkını görmek için dönüp baktım, fakat onları bulamadım; o sırada bir ses bana, “Yeniden bak ve biraz daha yukarı bak,” dedi. Bunun üzerine gözlerimi kaldırdım ve dünyanın çok üstünde yükseltilmiş, düz ve dar bir yol gördüm. Advent halkı bu yol üzerinde, yolun öteki ucunda bulunan şehre doğru ilerliyordu. Yolun başlangıcında, arkalarında yerleştirilmiş parlak bir ışık vardı; bir melek bunun Bana Gece Yarısı Çığığı olduğunu söyledi. Bu ışık yolun her yanını aydınlatıyor ve tökezlememeleri için ayaklarına ışık veriyordu. Eğer gözlerini, hemen önlerinde bulunarak kendilerini şehre götüren İsa'ya dikili tutarlarsa, güvende olurlardı. Fakat çok geçmeden bazıları yoruldu ve şehrin çok uzak olduğunu, oysa şimdiye dek oraya varmış olmayı beklediklerini söylediler. O zaman İsa, görkemli sağ kolunu kaldırarak onları yüreklendirirdi; O'nun kolundan Advent topluluğunun üzerine dalgalanan bir ışık çıkardı ve onlar, “Alleluia!” diye haykırırlardı. Başkaları ise pervasızca arkalarındaki ışığı inkâr ederek, kendilerini bu kadar ileriye götürenin Tanrı olmadığını söylediler. Bunun üzerine arkalarındaki ışık söndü; ayakları tam bir karanlık içinde kaldı; tökezlediler, hedefi ve İsa'yı gözden yitirdiler ve yoldan aşağıya, altlarında bulunan karanlık ve kötü dünyaya düştüler.

William Miller ve Gece Yarısı Çığığı

Bu ilk sunumda, birkaç noktayı ortaya koyduktan sonra, 1844 Aralık ayında Adventistlerin Low Hampton Konferansı'nı ele alacağız. Bu konferansta bazı Milleritler bir araya geldi ve William Miller Gece Yarısı Feryadı anlayışını reddetti. Buradaki mantık şudur: Bu görüş, hepimiz için olmakla birlikte, özellikle William Miller içindi.

Aynı ay içinde William Miller, arkalarındaki ışığı—Gece Yarısı Haykırışı'nı—inkâr etti; bu da onun aşağıdaki kötü dünyaya, yoldan düşmesine sebep olacaktı. Bunun sonuçlarını inceleyeceğiz. Tarihî kanıtlar, Milleritlerin tümünün on bakire benzetmesini yerine getirdiklerine inandıklarını göstermektedir; bu, aralarında herkesçe bilinen bir husustu. William Miller'ın Gece Yarısı Haykırışı'nın ne olduğuna dair bir anlayışa sahip olduğunu göstereceğiz. Miller, Gece Yarısı Haykırışı'nın Daniel 8:14 ve Vahiy 14:6-9'daki hüküm saati mesajı olduğuna inanıyordu. 1830'ların başlarında duyurmaya başladığı mesajın, “İşte, güvey geliyor” şeklindeki Gece Yarısı Haykırışı olduğuna ve İsa'nın güvey olarak dünyaya gelmekte olduğuna inanıyordu.

Millerci tarihin büyük bölümünde, on bakire benzetmesini yerine getirdiklerine inanıyorlardı; ancak Gece Yarısı Feryadı'nın, kendi ilan etmekte oldukları mesajı tarif ettiğini düşünüyorlardı. Ne var ki, 1844 yazına gelindiğinde yeni ve doğru bir anlayış ortaya çıktı: Gece Yarısı Feryadı, Yedinci Ay hareketiydi; ve İsa'nın yedinci ayın onuncu gününde geleceği bekleniyordu. Gerçek Gece Yarısı Feryadı buydu. Miller, Aralık 1844'te gerçek Gece Yarısı Feryadı'nı reddettiğinde, 1844 yazının tarihini reddediyor ve bunun yalnızca 1830'lardan beri süregelen genel mesaj olduğu yönündeki önceki konumuna geri dönüyordu. Gece Yarısı Feryadı'nın dinamiklerini anlamak

hayati önemdedir. Eğer 2520'yi Millercilerin anladığı gibi anlamıyorsanız, Gece Yarısı Feryadı'nı anlayamazsınız. Eğer Gece Yarısı Feryadı'nı Millercilerin anladığı gibi anlayamazsanız, aşağıdaki kötü dünyaya giden yoldan düşersiniz.

Bu sunumda, Adventizm tarafından bugün açıkça reddedilen çizelgedeki bazı gerçeklerle başlayacağız. Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nin Kutsal Kitap Araştırma Enstitüsü ve Adventist ilahiyatçıların çoğu 2520'yi reddetmektedir. İlerledikçe bunu Kutsal Kitap temelinde ele alacağız; ancak başlangıçta, Ellen White'in 2520'yi tamamen onayladığını göstereceğiz. Enstitü ve ilahiyatçıların çoğu ayrıca, Daily hakkındaki öncü anlayışı da reddetmektedir. Daily'nin putperestlik olduğu yönündeki öncü anlayışı reddetmenin, Peygamberlik Ruhunu reddetmek olduğunu göstereceğiz. Enstitü ayrıca, borazanlara—Beşinci ve Altıncı Borazana—ilişkin öncü anlayışı da açıkça reddetmektedir. Borazanlara ilişkin öncü anlayışı reddetmenin, Peygamberlik Ruhunu reddetmek olduğunu göstererek başlayacağız.

Bugün Adventistlerin çoğu, 1290 ve 1335 konusunda en iyi ihtimalle belirsiz bir anlayışa sahiptir. 1335'e ilişkin öncü anlayışı olmaksızın, 22 Mart 1844'te başlayan bekleme zamanını tanımlamak için Kutsal Kitap'a dayalı hiçbir gerekçe yoktur. Bekleme zamanını anlamaksızın, Gece Yarısı Çılgılığı'nın dinamikleri kavranamaz. Gece Yarısı Çılgılığı anlaşılmağıdır, aşağıdaki kötü dünyaya giden yoldan düşülür. Bu gerçekleri, Peygamberlik Ruhu'nun açık tasdiki çerçevesinde çizelge üzerinde gösterecek, ardından onları Tanrı'nın Sözü'nden tahlil edeceğiz. Ancak önce, Millerci tarihi kuşatan unsurları ve Gece Yarısı Çılgılığı'nı meydana getiren şeyi görmemiz gerekir.

Millerit Tarihi ve Birinci Meleğin Gelişi

Millerî tarihçeyi ortaya koymak ve 1798 konusunu ele almak üzere, Uriah Smith'in Thoughts on Daniel and Revelation adlı eserinin 521. sayfasından başlıyoruz. Uriah Smith şöyle yazar: “Vahiy 10'daki olayların kronolojisi, bu meleğin Vahiy 14'ün birinci meleğiyle özdeş olduğu gerçeğinden de daha ileri ölçüde belirlenmektedir.” Vahiy 10'da, elinde açık duran küçük bir kitapla gökten kudretli bir melek iner. Ellen White bize bu kudretli meleğin İsa Mesih olduğunu ve küçük kitabın Daniel Kitabı olduğunu bildirir. Onuncu bölümün sonunda Yuhanna'ya küçük kitabı yemesi söylenir; bu kitap onun ağzında tatlı, midesinde ise acı olacaktır. Yuhanna, Daniel'in mesajının tatlı olduğu, fakat acı bir hayal kırıklığına yol açtığı Millerî tarihçeyi temsil eder. Öncülere göre, Vahiy 10'un kudretli meleği, Vahiy 14'ün birinci meleğidir — onlar aynı melektir.

Vahiy'deki bu melekler hakkında çoğu zaman ayrıntılı ve belirli biçimde durmayız, oysa durmalıyız. Vahiy 10'daki kudretli melek, aynı zamanda William Miller'ın, Vahiy 14'teki birinci meleğin işini yerine getirerek Gece Yarısı Çağrısı'nı gerçekleştirdiğine inandığı melektir: “Tanrı'dan korkun ve O'na yücelik verin; çünkü O'nun yargı saati gelmiştir.” O'nun yargı saati, Daniel 8:14'e işaret eder. Bu melekler, yerine getirilen işin farklı yönlerini tanımlar.

Uriah Smith'e dönersek: “Vahiy 10'daki olayların kronolojisi, bu meleğin Vahiy 14'ün birinci meleğiyle özdeş olduğu gerçeğinden de ayrıca belirlenmektedir.” Onları birbirine bağlayan şeyi şöyle açıklar: her ikisinin de ilan edecek özel bir mesajı vardır, her ikisi de bildirimlerini yüksek sesle dile getirir, her ikisi de Yaratıcı'ya atıfta bulunan benzer bir dil kullanır ve her ikisi de zamanı ilan eder—biri artık zaman olmayacağına yemin ederken, diğeri Tanrı'nın yargı saatinin geldiğini

ilan eder. Vahiy 14:6'nın mesajı, son zamanın başlangıcının bu tarafında yer almaktadır.

Uriah Smith, sonun zamanı'nın 1798 olduğunu ve Vahiy 14'ün mesajının bundan sonra geldiğini belirtir. Şöyle yazar: “Fakat Vahiy 14:6'daki mesaj, son zamandaki dönemin başlangıcının bu tarafında yer almaktadır. Bu, Tanrı'nın yargı saatinin geldiğine dair bir ilandır; dolayısıyla uygulaması son kuşak içinde olmalıdır. Pavlus, yargı saatinin gelmiş olduğunu vaaz etmedi. Luther ve onun yardımcıları da bunu vaaz etmediler. Pavlus, belirsiz bir gelecekte olacak bir yargı hakkında muhakeme yürüttü ve Luther bunu kendi gününden en az üç yüz yıl sonrasına yerleştirdi. Üstelik Pavlus, belirli bir zamana kadar Tanrı'nın yargı saatinin gelmiş olduğunu ilan eden her türlü vaaza karşı kiliseyi uyarır.” 2. Selanikliler 2:1-3'te Pavlus, önce düşünüş gerçekleşmedikçe ve günah adamı ortaya çıkarılmadıkça Mesih'in gününün yakın olmadığını söyler. Pavlus günah adamını, küçük boynuzu, papalığı tanıtır ve 1798'de sona eren 1260 yıllık egemenliği boyunca uzanan bütün dönemi bir ihtiyat uyarısıyla kapsar.

1798'da, Mesih'in gününün yakın olduğunu ilan etmeye karşı olan kısıtlama sona erdi. Sonun zamanı başladı ve küçük kitabın mührü kaldırıldı. O zamandan beri, Vahiy 14'ün meleği ileri çıktı. Uriah Smith şöyle der: “Eğer bunu görecekseniz”, 1798'den beri birinci meleğin mesajı ileri çıkmıştır. 1798'de, Vahiy 14'ün birinci meleği tarihte belirir—bu, öncü anlayıştır. O zamandan beri, Vahiy 14'ün meleği Tanrı'nın yargı saatinin geldiğini ilan etmiş, onuncu bölümün meleği de denizin ve karanın üzerinde durarak artık zaman olmayacağına ant içmiştir. Onların özdeşliği tartışma götürmez. Birini belirleyen bütün deliller, diğeri için de geçerlidir. Şimdiki kuşak bu iki peygamberliğin yerine gelişine tanıklık etmektedir. Advent'in vaaz edilişinde, özellikle 1840'tan 1844'e kadar, bunların tam ve ayrıntılı gerçekleşmesi başladı.

Smith, Vahiy 14'teki birinci meleğin 1798'de gelişine atfla 1840 ve 1844 yıllarını işaret eder; ancak mesajın güçlendirildiği yer olarak birinci meleği 1840'ta da işaret eder. Advent'in vaaz edilişinde, özellikle 1840'tan 1844'e kadar, bunların tam gerçekleşmesi başladı. Meleğin bir ayağının deniz üzerinde, bir ayağının da kara üzerinde bulunması, onun bildirimini geniş kapsamını gösterir. Mesaj okyanusu aşacak ve çeşitli uluslara yayılacaktı; nitekim advent bildirisi dünyadaki her misyon istasyonuna ulaştı. Ellen White'a göre 1840'tan itibaren birinci meleğin mesajı dünyadaki her misyon istasyonuna taşındı. Bu, Osmanlı İmparatorluğu'nun çöküşüyle Kutsal Kitap peygamberliğindeki yıl-gün ilkesinin doğrulanmasıyla gerçekleşti. Bu noktada ayrıntılarla meşgul olmuyoruz; daha ziyade Millerci tarihe ve Gece Yarısı Çılgılığı'nın dinamiklerine zemin hazırlıyoruz.

Temel Tarihsel Olaylar: 1833 ve Yıldızların Düşmesi

1833 yılında yıldızların düşmesi olayı meydana geldi. Ellen White, The Great Controversy, sayfa 333'te şöyle yorum yapar: “1833 yılında, Miller'in Mesih'in yakında gelişine dair delilleri halka açık biçimde sunmaya başlamasından iki yıl sonra, Kurtarıcı'nın ikinci gelişinin alametleri olarak vaat ettiği işaretlerin sonuncusu ortaya çıktı. İsa şöyle dedi: ‘Göğün yıldızları düşecek.’ Matta 24:29. Yuhanna da Vahiy'de, Tanrı'nın gününü haber verecek sahneleri görümde seyrederken şöyle bildirdi: ‘Göğün yıldızları, kuvvetli bir rüzgârla sarsılan bir incir ağacının ham incirlerini dökmesi gibi, yeryüzüne düştü.’ Vahiy 6:13. Bu peygamberlik sözü, 13 Kasım 1833'teki büyük

meteor yağmurunda çarpıcı ve etkileyici bir şekilde yerine geldi.”

William Miller’ın tanıklığı şöyle nakleder: “1833 yazında, bir Cumartesi günü kahvaltıdan sonra, bir noktayı incelemek üzere masama oturdum; dışarı çıkıp çalışmaya gitmek için ayağa kalktığımda, ‘Git ve bunu dünyaya bildir’ sözü bana her zamankinden daha güçlü bir şekilde geldi. Bu izlenim öylesine ani ve öylesine güçlü geldi ki, sandalyeme çöküp, ‘Gidemem, Rab’ dedim. ‘Neden?’ diye bir karşılık gelmiş gibiydi; bunun üzerine bütün mazeretlerim, yeteneksizliğim gözümün önüne geldi; fakat sıkıntım o kadar büyüdü ki, eğer O yolu açarsa gidip dünyaya karşı görevimi yerine getireceğime dair Tanrı ile ciddi bir antlaşmaya girdim. ‘Yolu açmakla ne demek istiyorsun?’ sözü bana gelir gibi oldu. Ben de, eğer herhangi bir yerde halka açık olarak konuşmam için bir davet alırsam, gidip onlara Kutsal Kitap’ta Rab’bin gelişi hakkında bulduklarımı anlatırım, dedim. O anda bütün yüküm kalktı. Ve muhtemelen böyle bir çağrı almayacağım için sevindim; çünkü daha önce hiç böyle bir davet almamıştım, denemelerim bilinmiyordu ve hizmet edecek herhangi bir alana davet edilmeyi pek az bekliyordum. Bu andan yaklaşık yarım saat sonra, henüz odadan çıkmamışken, ikametgâhımdan yaklaşık on altı mil uzaktaki Dresden’den Bay Guilford’un oğlu içeri girdi ve babasının beni çağırdığını, kendisiyle birlikte eve gitmemi istediğini söyledi; onun beni bir iş meselesi için görmek istediğini sanıyordum. Ona ne istediğini sordum. Ertesi gün kendi kiliselerinde vaaz verilmeyeceğini, babasının da Rab’bin gelişi konusunda halka konuşmam için gelmemi istediğini söyledi. Hemen, yapmış olduğum antlaşmadan dolayı kendime öfkelen dim. Derhâl Rab’be karşı ayaklandım ve gitmemeye karar verdim. Çocuğa hiçbir cevap vermeden onu bıraktım ve büyük bir sıkıntı içinde yakındaki bir koruluğa çekildim. Sonra yaklaşık bir saat boyunca Rab’le mücadele ettim; O’nunla yapmış olduğum antlaşmadan kurtulmaya çalıştım, fakat hiçbir rahatlama bulamadım. Vicdanıma, ‘Tanrı ile antlaşma yapıp onu bu kadar çabuk mu bozmak istiyorsun?’ sözü bastırıldı; bunu yapmanın son derece günahlı oluşu beni ezip geçti. Sonunda boyun eğdim ve Rab’be, eğer beni desteklerse gideceğime, benden isteyeceği her şeyi yerine getirmem için bana lütuf ve güç vermesi hususunda O’na güveneceğime dair söz verdim. Eve döndüm ve çocuğu hâlâ bekler buldum. Öğle yemeğinden sonrasına kadar kaldı; ben de onunla birlikte Dresden’e döndüm.” Miller, 1833 yazında, mesajı halka açık biçimde sunmaya işte böyle başladı. Aralık 1833’te yıldızların düşmesi, onun mesajına ayrıca bir ciddiyet kattı.

1840: Peygamberlik Sözünün Gerçekleşmesi ve Osmanlı İmparatorluğu

1840 yılında Ellen White, peygamberliğin dikkate değer bir gerçekleşmesi hakkında yorum yapar. Bu pasaj, Peygamberlik Ruhü’nda sık sık tartışma konusu edilmektedir; bazıları Uriah Smith’in bunu Büyük Mücadele’ye eklediğini ileri sürer, ancak bu iddialar temelsizdir. O, 1840’a kadar uzanan peygamberlik gerçekleştirmelerinin sıralanışından, buna yıldızların düşmesi ve Karanlık Gün de dâhil olmak üzere, söz etmektedir. Şöyle yazar: “1840 yılında, peygamberliğin bir başka dikkate değer gerçekleşmesi yaygın bir ilgi uyandırdı.”

Burada, Josiah Litch’in yalnızca insani bir öngörüsüne değil, Kutsal Kitap peygamberliğine atıfta bulunmaktadır. Ondan iki yıl önce, ikinci gelişi vaaz eden önde gelen bir din görevlisi olan Josiah Litch, Vahiy 9’un bir açıklamasını yayımlamış ve Osmanlı İmparatorluğu’nun düşüşünü önceden bildirmişti. Onun hesaplamalarına göre, bu gücün 11 Ağustos 1840’ta devrilmesi gerekiyordu. Belirtilen zamanda Türkiye, elçileri aracılığıyla Avrupa’nın Müttefik Güçleri’nin himayesini kabul

ederek kendisini Hristiyan ulusların denetimi altına koydu. Olay, öngörüyü tam olarak yerine getirdi. Bu durum öğrenildiğinde, çok sayıda kişi Miller ile onun çalışma arkadaşlarının benimsediği peygamberlik yorumlama ilkelerinin doğruluğuna ikna oldu ve Advent hareketine harikulade bir ivme kazandırıldı. Öğrenimli ve mevki sahibi kişiler, onun görüşlerini vaaz etme ve yayımlama işinde Miller'la birleştiler; çalışma da 1840'tan 1844'e kadar hızla genişledi.

Uriah Smith bize, Vahiy 14'teki birinci meleğin 1798'de geldiğini söylemişti; ancak bu melek, Vahiy 10'daki melekten ayındır. Vahiy 10'da Yuhanna'ya, meleğin elinden küçük kitabı alıp yemesi söylenir; bu kitap onun ağzında tatlı olacaktır. Kutsal Kitap peygamberliğinin yıl-gün ilkesine dayanarak Osmanlı İmparatorluğu'nun çöküşünü iki yıl boyunca önceden bildirdikten sonra, Millerci mesaj 11 Ağustos 1840'ta tatlı hâle geldi. Olay tam olarak gerçekleştiğinde, duyurmakta oldukları mesaj onların ağzında tatlı oldu.

11 Ağustos 1840'ta, mesaj onların ağızlarında tatlı oldu. Yuhanna'ya, inmiş olan meleğin elinden küçük kitabı alması söylenir. Melek 11 Ağustos 1840'ta iner ve Vahiy 10'daki bu melek, Vahiy 14'teki birinci melekten ayındır. Vahiy 14'teki melek, son zaman olan 1798'de gelir, ancak onun mesajı 1840'ta güçlendirilir. Ellen White, olay bilinir hâle geldiğinde, kalabalıkların Miller ve arkadaşlarının benimsediği peygamberlik yorumlama ilkelerinin doğruluğuna ikna olduklarını söyler. 1930'lardan beri, başlangıcı 1919'a uzanmakla birlikte özellikle 1930'larda, Adventizm, Miller ve arkadaşlarının benimsediği peygamberlik yorumlama kurallarını reddetmiştir; bu kurallar, Kutsal Kitap incelemesinde tanıklayıcı metin yöntemiymişti.

1843 Şeması ve Gecikme Zamanı

Tarihteki bir sonraki yol işareti, Mayıs 1842'de hazırlanmış olan 1843 çizelgesidir. Ellen White şöyle der: “1843 çizelgesinin Rab'bin eliyle yönlendirilmiş olduğunu ve değiştirilmemesi gerektiğini; rakamların O'nun istediği gibi olduğunu ve bazı rakamlardaki bir hatayı hiç kimse göremesin diye, eli çekilinceye dek O'nun elinin onun üzerinde olup bu hatayı gizlediğini gördüm.” Bu çizelge, Mayıs 1842'de hazırlanmış peygamberlik niteliğinde bir yol işaretidir. Haziran 1842'de Protestan kiliseleri kapılarını kapattı ve ikinci melek geldi.

Tanıklıklar'ın birinci cildinin 21. sayfasından: “1842 yılının Haziran ayında Bay Miller, Maine, Portland'daki Casco Street Kilisesi'nde ikinci konferans dizisini verdi. Pek az istisna dışında, çeşitli mezhepler Bay Miller'a karşı kiliselerinin kapılarını kapattılar.” Ellen White bize, Yedinci Gün Adventist Hristiyanları olarak, neden ile sonuç arasında akıl yürütmeyi öğrenmemiz gerektiğini bildirir. Protestan kiliselerini kapılarını kapatmaya sevk eden neden, bu çizelgenin ortaya konulmasıydı. Çizelge Mayıs ayında ortaya konulduğunda, Protestan kiliseleri Millercilerin aldanmış fanatikler olduğuna karar verdiler.

Sırada ilk hayal kırıklığı vardır. Büyük Mücadele, s. 393'ten: “Daha 1842 yılı gibi erken bir tarihte, bu peygamberlik sözünde verilen, vahyi yaz ve onu levhalar üzerine açıkça geçir ki onu okuyan koşabilsin, şeklindeki yönlendirme, Charles Fitch'e Daniel ve Vahiy'deki görüşleri açıklamak üzere bir peygamberlik şeması hazırlama düşüncesini vermişti.” 22 Ekim 1844'teki Büyük Hayal Kırıklığı'ndan hemen önce ölen Charles Fitch, bu tarihte Rab tarafından kullanıldı. Mayıs 1842'de yayımlanan şemayı o hazırladı.

Bu çizelgenin yayımlanması, Habakkuk'un buyruğunun bir yerine gelişi olarak kabul edildi. Ne var ki, hiç kimse görümün gerçekleşmesinde görünen bir gecikmeyi fark etmedi. Aynı peygamberlikte bir gecikme zamanı da sunulmaktadır. Hayal kırıklığından sonra şu Kutsal Yazı anlamlı görüldü: "Çünkü görüm belirlenmiş bir zaman içindir; fakat sonunda konuşacak ve yalan söylemeyecektir; gecikse de onu bekle, çünkü mutlaka gelecek, gecikmeyecektir. Doğru kişi imanla yaşayacaktır." Gecikme zamanı, 22 Mart 1844'te gelen ilk hayal kırıklığıdır. Millerciler, Kutsal Kitap'taki zaman hesabını kullanarak dünyanın sonunu 1843 yılında öngörüyorlardı. Rab o tarihe kadar gelmeyince, ilk hayal kırıklığı 22 Mart 1844'te başladı. İşte gecikme zamanı budur.

Bu, on kız benzetmesindeki, Habakkuk 2'deki ve Daniel 12'deki gecikme zamanıdır. Daniel 12:11 şöyle der: "Ve günlük kurbanın kaldırılacağı zamandan itibaren..." Öncüler, Klovis'in Vizigotları yenmesiyle putperestliğin 508 yılında bastırıldığını anladılar. Putperestliğin kaldırıldığı ve papalığın kurulduğu zamandan itibaren (otuz yıl sonra, 538'de), 1290 gün olacaktır. Sonraki ayet şöyle der: "Bin üç yüz otuz beş güne erişeni bekleyene ne mutlu." 508 artı 1335, 1843 eder. "1843'e erişene ne mutlu." 1335, gecikme zamanını işaret ederek, "1843'e kadar bekleyip erişene ne mutlu" demektedir. Günlük kurban konusundaki öncü anlayışı, Ellen White'ın yaptığı gibi benimserseniz, bu açıktır.

Daha da açıklığa kavuşturmak gerekirse, Yeşaya 30:18 şöyle der: "Bu nedenle Rab bekleyecektir." Burada Rab, on bakire benzetmesindeki güveydir ve gecikmektedir. "Bu nedenle güvey, size lütfetmek için gecikecektir; ve bu nedenle, size merhamet etmek için yüceltilecektir; çünkü Rab hüküm Tanrısıdır. O'nu bekleyenlerin hepsi ne mutlu." Bu, Daniel 12:12 ile örtüşmektedir: "1335'e erişip bekleyen ne mutlu ona." Güvey 22 Mart 1844'te gecikmektedir. İlk hayal kırıklığına gelip sonra beklemeye bağlanmış bir bereket vardır. Buraya geldiğinizde, beklemeniz gerekir. Neyi bekliyorsunuz? Habakkuk 2:3 şöyle der: "Çünkü görü, belirlenmiş bir zaman içindir; fakat sonunda konuşacak ve yalan söylemeyecektir; gecikirse, onu bekle." 1335'e gelmenin bereketi, Rab'bin Gece Yarısı Çığığını gerçekleştirileceği bu tarihe gelmenin bereketidir.

Herkesin Gece Yarısı Feryadı'na katılmasına izin verilmeyecektir. Bazı kimseler Milleritlerle birlikte yol aldılar; fakat bunu İsa Mesih'le kendi kişisel tecrübeleri ya da Tanrı'nın Sözü'nü şahsen incelemeleri nedeniyle değil, korkudan yaptılar. Gece Yarısı Feryadı gelmeden önce, Rab bu kardeşleri hareketten ayırır. İlk hayal kırıklığı, Gece Yarısı Feryadı'na hazırlayan sürecin bir parçasıdır. Ellen White'a göre, eğer bunu anlamazsak, aşağıdaki kötü dünyaya giden yoldan düşeriz.

İkinci Meleğin Mesajının Güçlendirilmesi

Early Writings, sayfa 238'den: "İkinci meleğin mesajının sonuna doğru, gökten Tanrı'nın halkı üzerine parlayan büyük bir ışık gördüm. Bu ışığın huzmeleri güneş kadar parlak görünüyordu ve meleklere, 'İşte, güvey geliyor' diye seslendiklerini işittim." Bu, ikinci meleğin mesajına güç verecek olan Gece Yarısı Feryadı idi. Öncüler, birinci meleğin mesajının 1798'de geldiğini, ancak 1840'ta Osmanlı İmparatorluğu'nun çöküşüyle güçlendirildiğini anladılar. Bütün mesajlar tarihte belirli bir zamanda gelir ve bundan sonra güçlendirilir. İkinci meleğin mesajı, Protestan kiliselerinin Millerci mesaja kapılarını kapattıkları 22 Mart 1844'te gelir. Gece Yarısı Feryadı,

ikinci meleğin mesajını güçlendirir. Üçüncü meleğin mesajı 22 Ekim 1844'te gelir ve Vahiy 18'in kudretli meleği ona katıldığında güçlendirilir. Her mesaj tarihte gelir ve bundan sonra güçlendirilir. Bunu anlamak önemlidir.

Gece Yarısı Feryadı, ikinci meleğin mesajına güç verdi. Gökyüzünden melekler gönderildi; yılgınlığa düşmüş kutsalları uyandırmak ve onları önlerindeki büyük işe hazırlamak için. En yetenekli adamlar bu mesajı ilk alanlar değildi. William Miller bu mesajı ilk alan kişi değildi; tam tersine, onu en son alan oydu. Mesajı kavrama bakımından en yetenekli olan oydu; oysa ilk olan Samuel Snow'du. Daha önce işte önderlik etmiş olanlar, bu mesajı kabul eden ve feryadın büyümesine yardım edenlerin en sonuncuları oldular. Tarihsel olarak, Gece Yarısı Feryadı mesajını kabul eden son kişi William Miller'dı.

Büyük Mücadele, 376'dan: Gece Yarısı Çığılığı'nın güçlendirilmesi sırasında yaklaşık 50.000 kişi kiliselerden ayrıldı. Miller'in çalışması kiliseleri güçlendirme eğiliminde olduğundan, başlangıçta ona olumlu bakıldı; ancak din görevlileri ve dinsel önderler Advent öğretisine karşı karar verip bu konudaki her türlü heyecanı bastırmak istediklerinde, ona kürsüden karşı çıktılar ve üyelerine ikinci geliş üzerine verilen vaazlara katılma, hatta toplumsal toplantılarda umutlarından söz etme ayrıcalığını bile tanımadılar. Bugün Adventist Kilisesi'ndeki bu mesajın kilisede ve hatta özel evlerde öğretilmesini yasaklayan önderler, burada Millerci harekette önceden tasvir edilmektedir.

İmanlılar kendilerini büyük bir deneme ve şaşkınlık içinde buldular. Kiliselerini seviyorlardı ve onlardan ayrılmakta isteksizdiler; ancak Tanrı'nın Sözü'nün tanıklığının bastırıldığını ve peygamberlik sözlerini araştırma haklarının inkâr edildiğini gördükçe, Tanrı'ya sadakatin boyun eğmelerini yasakladığını hissettiler. Tanrı'nın Sözü'nün tanıklığını dışlamaya çalışanların, Mesih'in Kilisesi'ni oluşturdukları kabul edilemezdi. Bu nedenle, önceki bağlarından ayrılmakta kendilerini haklı gördüler. 1844 yazında, yaklaşık 50.000 kişi kiliselerden ayrıldı.

Miller'in Anlayışı ve Gerçek Gece Yarısı Feryadı

Elder Damsteegt'in Foundation of Seventh-day Adventist Message and Mission adlı kitabına göre, Miller, Daniel 8:14'ün ve Vahiy 14'teki birinci meleğin bildirimini Gece Yarısı Feryadı—"İşte, güvey geliyor"—olduğuna inanıyordu. Bu mesajın Mesih'in ikinci gelişini tanımladığını düşünüyordu. Miller, bütün tarihin Gece Yarısı Feryadı olduğunu sanıyordu; ancak Ellen White, Gece Yarısı Feryadı'nın belirli bir noktada gerçekleştiğini belirtir. Samuel Snow, sunumuna "The True Midnight Cry" başlığını vererek, Gece Yarısı Feryadı'nın genel mesaj olduğu yönündeki Millerci öğretiden onu ayırt etmeyi amaçlamıştır.

En ruhsal olanlar mesajı ilk alanlardı; daha önce işte önderlik etmiş olanlar ise onu kabul edip haykırışı güçlendirenlerin en sonuncuları oldular. 1833'ten itibaren bu işe önderlik etmiş olan William Miller, Gece Yarısı Haykırışı mesajı 1844 Ağustos'unda geldiğinde onunla mücadele etti. Kiliselerden ayrılma konusunda kararsızdı ve uzun yıllar boyunca Gece Yarısı Haykırışı'na ilişkin başka bir anlayışı öğretmişti.

William Miller şöyle yazdı: "Rab'bin görünmesi için herhangi bir belirli gün hususunda hiçbir zaman kesin bir kanaate sahip olmadım; zira hiç kimsenin günü ve saati bilemeyeceğine

inaniyordum. Yayınlanmış bütün derslerimde, başlık sayfasında da görüleceği üzere, yaklaşık 1843 yılı belirtilmiştir. Sözlü olarak verdiğim bütün derslerde, hesaplamamda bir yanlış yoksa sürelerin 1843'te sona ereceğini dinleyicilerime istisnasız söyledim; ancak sonun bundan daha önce de gelebileceğini söyleyemeyeceğimi ve onların sürekli hazırlıklı olmaları gerektiğini de ifade ettim. 1842 yılında, kardeşlerden bazıları tam yılı büyük bir kesinlikle vaaz ettiler ve bir 'eğer' koyduğum için beni kınadılar." Mayıs 1842'de 1843 çizelgesi yayımlandı ve kardeşler Miller'a sunumundan "eğer"i çıkarmasını söylediler.

Miller şöyle devam etti: "Basın da, Rab'bin gelişine dair belirli bir gün, yani 23 Nisan'ı, tayin etmiş olduğumu yayımlamıştı. Bu nedenle, o yılın Aralık ayında, hesabımda hiçbir hata göremediğim için, Rab'bin 21 Mart 1843 ile 21 Mart 1844 arasında bir vakitte geleceğine dair inancımı yayımladım." Miller, yedinci ayın onuncu gününe zaten varmıştı; Samuel Snow bu sonuca dayanarak Gece Yarısı Feryadı'nı ilan etmeden çok önce, Miller bu konuda yazmıştı. Samuel Snow'un 22 Ekim 1844 tarihini belirlemek için kullandığı mantığı bir araya getirmekte Rab'bin kullandığı kişi Miller'dı.

Miller şöyle yazdı: "1843 yılı boyunca, basın ve bazı kürsüler tarafından bana ve benimle birlikte olanlara en şiddetli kınamalar yöneltildi. Güdülerimize saldırıldı, ilkelerimiz yanlış tanıtıldı, karakterlerimize iftira edildi." Zaman geçti ve 21 Mart 1844, Rab'bin görünmesi olmaksızın gelip geçti. Hayal kırıklığı büyüktü ve birçokları artık onlarla birlikte yürümedi. Bu tarihten önce, 1840'tan itibaren, tahminen 200.000 Millerci vardı; fakat bu noktada yalnızca 50.000 kişi kalmıştı.

Miller şöyle devam etti: "Bundan önce, 1843 sonbaharında, kardeşlerimden bazıları kiliseleri Babil diye adlandırmaya ve Adventistlerin onlardan çıkmasının bir görev olduğunu ileri sürmeye başladı. Bu beni son derece kederlendirdi. Bunun etkisi yalnızca çok kötü olmakla kalmıyor, aynı zamanda ben bunu Tanrı Sözü'nün çarpıtılması, Kutsal Yazıların zorlanması olarak görüyordum." Miller, ikinci meleğin mesajıyla mücadele etti; bu da onun gerçek Gece Yarısı Feryadı mesajını kabul etmesini daha da güçleştirdi. Bu uygulama yayıldı ve kiliseler onlara karşı kapatıldı; böylece düşmanlık doğdu ve Adventistlerin çoğu kendi kiliselerinden ayrıldı.

İlan etmiş olduğu vakit geçtikten sonra, Miller tam döneme ilişkin hayal kırıklığını kabul etti, ancak imanını muhafaza etti. 1844 yazı boyunca Batı'da çalışmalarını Yedinci Ay hareketine kadar sürdürdü. Bu harekete, on sekiz ay önce yazmış olduğu ve Musa Şeriatı'ndaki uygulamaların o aya işaret ettiğini konu alan bir mektup dışında, hiçbir surette katılmadı. Bu konuların böyle bir şekilde kullanılacağını ya da bu tür kanıtlara imanın kurtuluş için bir ölçü hâline geleceğini beklemiyordu. 22 Ekim 1844'ten iki veya üç hafta öncesine kadar bu hareketle hiçbir paydaşlığı olmadı. Miller, 6 Ekim 1844 tarihinde Himes'a yazdığı bir mektupta şöyle yazdı: "Yedinci ayda daha önce hiç görmediğim bir yücelik görüyorum... Şimdi, Rabbin adına hamdolsun ki, Kutsal Yazılar'da uzun zamandır uğruna dua ettiğim, fakat bugüne dek göremediğim bir güzellik, bir uyum, bir mutabakat görüyorum. Rabb'e şükret, ey canım. Gözlerimi açmakta araç olmalarından dolayı Kardeş Snow, Kardeş Storrs ve başkaları mübarek olsun. Neredeyse eve vardım. Yücelik, yücelik, yücelik, yücelik."

Daha sonra Miller, Gece Yarısı Feryadı'nı yeniden değerlendirerek onu fanatizm olarak nitelendirdi. Damsteegt, Snow'un Gece Yarısı Feryadı mesajının temel çerçevesini Miller'in daha önceki çalışmasından aldığını belirtir.

Snow'un hesaplamaları, Mart 1844'te yayımlanmış olmakla birlikte, 12–17 Ağustos 1844 tarihli Exeter kamp toplantısına kadar pek az ilgi uyandırdı. Orada, Mesih'in dönüşü için verdiği kesin tarih birçok Millerit'i harekete geçirdi ve onların misyonerlik çabasını doruk noktasına taşıdı. Bu karşılık, Yedinci Ay hareketi olarak tanınır hâle geldi. Millerit önderler başlangıçta kuşkucu olsalar da, beklenen olaydan birkaç hafta önce harekete katıldılar ve Snow'un görüşlerinin basılmasına ve desteklenmesine izin verdiler.

Gece Yarısı Çılgılığı ve Sonuçları

Ellen White'in ilk görüşleri, Tanrı'nın halkını göğe giden bir yol üzerinde, arkalarında Gece Yarısı Haykırışı denilen bir ışıkla göstermektedir. Samuel Snow'un sunduğu mesajın anlaşılması gerekir. Mayıs 1842'de, 300 vaiz için 300 levha basıldı. İlk hayal kırıklığından sonra, 22 Mart 1844'e geldiğinde levha bir kenara bırakıldı ve birçok kişi harekettten ayrıldı. Geriye kalanların beklemesi gerekiyordu. Exeter kamp toplantısında Snow, Rab'bin 22 Ekim 1844'te, Kefaret Günü'nde geleceğini gösterdi. Bu da onları mesajı ilan etmeye sevk etti.

Joseph Bates, Exeter çadır toplantısından sonra tren vagonları arasında yürürken, "İşte, güvey geliyor!" sözlerini tekrar eden sesler duyduğunu anlattı. Bu hareket iki ay içinde Amerika Birleşik Devletleri'ni kasıp kavurdu ve 22 Ekim 1844'te Büyük Hayal Kırıklığı'na yol açtı.

Damsteegt, Himes ile Miller'in da yer aldığı 28–29 Aralık 1844 tarihli Adventistlerin Low Hampton Konferansı hakkında yorumda bulunur. Himes, kutsalları teselli etmeyi, Hristiyan dünyasını uyandırmayı ve günahkârlara kurtuluşu ilan etmeyi teşvik etti. Birkaç hafta sonra Advent Matbuatı yeniden faaliyete geçti ve Himes, kurtuluş kapısının açık olduğunu ilan etti. Miller, zamanla aşırı "kapalı kapı" anlayışından vazgeçerek Gece Yarısı Çılgılığı'na ilişkin ilk görüşüne geri döndü. Aynı ay içinde Ellen White ilk görüşünü aldı; bu görüş, Gece Yarısı Çılgılığı'nı reddedenlerin yoldan düştüğünü gösteriyordu. Bu görüş, herkes kadar William Miller için de verilmişti.

William Miller'in Son Sınavı ve Mirası

Early Writings, sayfa 257'den: "Dikkatim daha sonra William Miller'a çekildi. Kaygılı ve şaşkın görünüyordu; halkı için endişe ve sıkıntı altında eğilmişti. 1844'te birlik ve sevgi içinde olan topluluk sevgisini yitiriyor, birbirine karşı çıkıyor ve soğuk, gerilemiş bir duruma düşüyordu. Bunu gördükçe keder onun gücünü tüketiyordu. Önde gelen adamların onu gözetlediklerini, başta Joshua Himes olmak üzere, üçüncü meleğin mesajını almasından korktuklarını gördüm." Bu bağlamda üçüncü meleğin mesajı Sebt'tir. Miller gökten gelen ışığa yöneldikçe, bu adamlar onun zihnini ondan uzaklaştırmak için planlar kuruyorlardı. İnsani etki onu karanlıkta tuttu ve gerçeğe karşı çıkanlar arasındaki etkisini sürdürdü. Sonunda Miller sesini gökten gelen ışığa—Sebt'e—karşı yükseltti. Hayal kırıklığını açıklayacak ve geçmişin üzerine ışık ve yücelik saçacak olan mesajı kabul edemedi. İlahî olana değil, insan bilgeliğine dayandı. Emek ve yaşlılık yüzünden bitap

düştüğünden, onu gerçekten alıkoyanlar kadar sorumlu değildi. Günah onların üzerindedir. Miller üçüncü meleğin ışığını görebilmiş olsaydı, birçok şey açıklanmış olurdu. Fakat kardeşleri ona öylesine derin bir sevgi beslediklerini ileri sürüyorlardı ki, o da kendisini onlardan asla koparamayacağını düşündü. Tanrı onun ölümün gücü altına düşmesine izin verdi ve onu, kendisini gerçekten uzaklaştıranlardan saklamak için mezarda gizledi. Musa Vaat Edilen Diyar'a girmeden önce hata etti; aynı şekilde, Miller da göksel Kenan'a çok yakında gireceği sırada hata etti. Onu bunu yapmaya başkaları yöneltti; bunun hesabını da başkaları verecektir. Fakat melekler bu Tanrı kulunun değerli tozunu gözetmektedir ve son borunun sesiyle ortaya çıkacaktır.

Sonuç: Bugün İçin Dersler

Sonuç olarak, William Miller dünyanın sonunda Yedinci Gün Adventistlerini tipler. Ellen White'ın ilk görüşü, kendi gününden çok bizim günümüz içindir. Dünyanın sonunda, Yedinci Gün Adventistleri Gece Yarısı Çılgılığı'nın ışığını reddedeceklerdir. Gece Yarısı Çılgılığı'nın ışığı ancak bu tarih anlaşılacakla kavranabilir. İlk hayal kırıklığı, Millerci hareketi yanlış nedenlerle orada bulunanlardan arındırdı ve halkı onları En Kutsal Yer'e götürecektir sınanma deneyimine hazırladı. İlk hayal kırıklığına gelenler, ancak 22 Ekim 1844'ü beklerlerse kutsanmış olurlar. Bu zaman, Tanrı tarafından, Kendisinin En Kutsal Yer'e toplayacağı bir halk üretmek üzere belirlenmiştir. Gece Yarısı Çılgılığı'nı reddetmek ve yoldan düşmek, bu tarihin tümünü reddetmektir.

William Miller üç hata yaptı ve biz her zaman üç sınamayla sınanırız. Onun ilk hatası, Aralık 1844'te Gece Yarısı Feryadı'nı reddetmektir. İkincisi, Tanrı yerine insanları dinlemesiydi; bu da onu üçüncü hatasına, yani Sebti Günü'nü reddetmesine götürdü. Dünyanın sonunda, Yedinci Gün Adventistleri, önderlerini dinledikleri için Gece Yarısı Feryadı'nın tarihini ve eski patikalara dönme çağrısını reddedeceklerdir. Bunu yapmakla, Gece Yarısı Feryadı'nın mesajı ve tarihiyle nasıl ilişki kurduklarıyla başlayan, Miller'ın üç aşamalı sınanma sürecini tekrar ederek kendilerini canavarın damgasına hazırlamaktadırlar.

İlk hayal kırıklığından ikinci hayal kırıklığına kadar olan tarihle ilgili yalnızca iki peygamberlik vardır: 2300 gün ("Görüm gecikse de onu bekle") ve 2520. 2520'yi reddetmek, Gece Yarısı Çılgılığı'nı reddetmektir. Gece Yarısı Çılgılığı'nı reddetmek ise aşağıdaki kötü dünyanın üzerine düşen yoldan sapmaktır.

Bunu bir sonraki sunumda daha ayrıntılı olarak ele alacağız.